

РЕШЕНИЕ

№ 2129

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **830** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от П. И. Г., чрез адв. М. срещу Решение (без номер) от 23.04.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), по н.а.х.д. № 18322/2019 г., Наказателно отделение (НО), 95 с-в., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 4764/07.11.2019 г., издадено от зам. началника на 01 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на касатора, на основание чл. 25, ал.1 от Закона за опазване на обществения ред при провеждане на спортни мероприятия (ЗООРПСМ), е наложено административно наказание глоба в размер на 1 000 (хиляда лева) лв. за извършено административно нарушение по чл. 21, т. 8 от ЗООРПСМ.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност, необоснованост, неправилно приложение на материалния закон и допуснати нарушения на процесуалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.2 НПК, поради което се иска неговата отмяна. Счита, че не са ангажирани доказателства, че е отправял неприлични жестове и знаци и е имал твърдяното „особено вулгарно поведение. Счита, че така представената експертиза съдържа изводи, които не следва да се приемат за доказани и верни, тъй като записите от камерите биха могли да се манипулират, вкл. че и лицето на записите е именно касатора. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и постановяване на ново, с което да се отмени НП.

Алтернативно моли делото да бъде върнато на СРС, със задължителни указания за прилагането на закона.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрисконсулт Х., счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че На 14.10.2019 г. с начален час 21:45 ч., в [населено място], [улица], Национален стадион „В. Л.“, се провела футболна среща между националните отбори на Република България и Кралство Англия.. Касаторът П. Г., заедно със свидетеля А. П. и други неустановени по делото лица, присъствали на срещата, намирайки се на трибуната в сектор „Б“ на националния стадион., като Г. се намирал в средата на трибуната на сектор „Б“, на осмия ред. Свид. П. стоял и наблюдавал срещата от реда зад Г..

Около 22:21 ч. последният, намирайки се на посоченото място, и обърнат с лице към терена, отправил неприличен жест в посока играчите на терена, като вдигнал дясната си ръка напред и нагоре, като показал преобладаващ среден пръст, а останалите му пръсти били свити към дланта. Поведението му било забелязано от свидетеля инсп. Ю. М., който се намирал в залата за видеонаблюдение на националния стадион, и на когото съгласно единен план разстановка били възложени функции по охрана на спортната среща. М. познавал визуално Г. от присъствието му на предходни футболни срещи на П. „Л.“, при което го разпознал категорично, и след края на мероприятияето изготвил докладна записка до Началника на Сектор „Масови мероприятия“ - СДВР във връзка с проведеното наблюдение.

Поведението му било заснето и от охранителните камери на националния стадион, и във връзка с направения запис била изготвена експертна справка № 32-Ф/2019 г., от която били видни действията на заснетото лице и била удостоверена идентичността му с касатора.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН въз основа на който е издадено процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел за безспорно че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в съответствие с изискванията на ЗАНН, като не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства, и изслушаната експертиза, съдът е приел за безспорно установено извършването на нарушение по чл. 21, т. 8 от ЗООРПСМ от Г..

Съгласно чл. 218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал.1, изр.1

ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи. Наказателното постановление за извършеното нарушение е издадено от компетентен орган и в хода на административно наказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, т. 8 от Закона за опазване на обществения ред при провеждане на спортни мероприятия (ЗООРПСМ) противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се във отправянето на ругатни, други неприлични изрази, жестове и поведение, които са особено вулгарни, както и изрази и скандирания, насаждащи омраза на расова, етническа или религиозна основа. От събраните в хода на първоинстанционното производство писмени доказателства и от показанията на свидетеля А. П., Ю. М. и Г. П. се установява, че касаторът е осъществил вмененото му нарушение по чл. 21, т. 8 от ЗООРПСМ – по време на футболна среща, на която е присъствал, е отправял неприлични жестове, които са особено вулгарни, като е показвал среден пръст с дясна ръка по посока на терена. В този смисъл не се споделя твърдението в жалбата, че не е конкретизирано коя точно хипотеза на чл. 21, т. 8 от ЗООРПСМ е налице.

В хода на извършената проверка по преписка от 17.10.2019 г. на СДВР е възложена и изготвена експертна справка № 32-Ф/17.10.2019 г. от вещо лице в О. – СДВР, съгласно която при извършеното сравнително изследване на изображенията на лицето от записите на оптичен носител със снимка от А. БДС на П. И. Г., е установено, че на изследваните изображения е заснето едно и също лице – касаторът. На едно от съдържащите се в експертната справка изображения ясно се вижда лице, отправящо неприличен жест, което според вещото лице е П. Г..

Правилно районният съд е кредитирал показанията на свидетеля М. – полицейският служител, констатирал извършването на деянието от Г., чрез видеонаблюдение и лично разпознаване. Свидетелят е дал ясни и конкретни показания относно начина на установяване на нарушението, като е потвърдил, че е разпознал нарушителя като Г., който познава лично. В тази насока са и сведенията, дадени от свидетеля П. при изслушването му на 09.03.2020 г. по повод образувана преписка в СДВР, когато е заявил, че на 14.10.2019 г., по време на футболна среща на Националния стадион, от изпратената преписка от СДВР, в която са приложени протоколи и видеонаблюдение е забелязал в трибуните на стадиона млад мъж, облечен целия в черно, който показвал с дясната си ръка неприлични знаци по посока играчите на терена. Неоснователно е възражението на касатора, че кредитирането на показанията на М. представлява съществено процесуално нарушение. Районният съд правилно е разпитал и кредитирал показанията на полицейския служител, който пръв е възприел и констатирал нарушението. В приложимите процесуални норми не е налице такава забрана, напротив районният съд, като съд по фактите и правото, следва да установи относимите факти, чрез всички допустими доказателства и доказателствени средства,

въз основа на които да формира правните си изводи.

При този изход на спора на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл. 63, ал.5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXI КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 23.04.2020 г. на СРС, по н.а.х.д. № 18322/2019 г., НО, 95 с-в.

ОСЪЖДА П. И. Г. да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.